

Mødet genoptaget kl. 13.00

Meddelelser fra formanden

Anden næstformand (Henning Grove):
Fødevareministeren (Henrik Dam Kristensen) har meddelt mig, at han ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af jordkøbsloven og planloven. (Regionale jordkøbsnævne).
(Lovforslag nr. L 135).

Medlemmer af Folketinget Keld Albrechtsen (EL) og Bent Hindrup Andersen (EL) har meddelt mig, at de ønsker at stille følgende forespørgsel til udenrigsministeren og miljø- og energiministeren:

»Hvorledes vil regeringen sikre, herunder gennem initiativer på EU's regeringskonference, at nationale regler om miljø, sundhed og forbrugerbeskyttelse går forud for EU-regler, og hermed sikre, at udviklingen i det danske beskyttelsesniveau ikke bremses eller forringes yderligere af EU?«
(Forespørgsel nr. F 39).

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål til ministrene.

Spm. nr. S 961

1) Til statsministeren af:

Birthe Rønn Hornbech (V):

»Vil statsministeren oplyse, hvornår regeringen vil fremsætte lovforslag om højere strafammer i straffelovens voldsbestemmelser?«

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Som det er spørgeren bekendt, fremlagde justitsministeren i går regeringens strategi over for volden, og sådan er det jo; en gang imellem kan man komme lidt for tidligt ud med spørgsmål, som allerede har fået deres svar. Jeg har indtryk af, at spørgsmålet er stillet, før spørgeren havde kendskab til regeringens nye udspil.

Og det er jo et fremragende udspil, regeringen er kommet med: gennemtænkt, velafbalanceret, effektivt, konsekvent. Der bliver tale om en omfattende indsats, som vil blive udmøntet i en række konkrete lovforslag, der vil blive fremsat i den nærmeste fremtid.

Regeringens forstærkede indsats mod volden indeholder en lang række initiativer, som jeg ikke skal nævne i detaljer lige nu, men blot bekræfte, at der er sammenhæng her, som der var, når det gælder narkogadepushere, som der var, når det gælder rockervold. Der er sammenhæng mellem ord og efterfølgende handling, oven i købet meget hurtigt sammenhæng.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Naturligvis har jeg fulgt meget nøje med i, hvad der er sket siden statsministerens nytårstale, og det er efter nøje overvejelse, at jeg har opretholdt spørgsmålet, for det er jo i dag lige så uklart som nytårsaften, hvorvidt statsministeren talte på regeringens vegne.

Det kan jo ikke være statsministeren ubekendt, at vicesstatsministeren allerede dagen efter var ude i Det fri Aktuelt – som jeg formoder, statsministeren læser – at undsige statsministeren, og siden har signalerne været meget forskellige. Og med hensyn til voldspakkens indhold vender jeg tilbage til det i det næste spørgsmål.

Men jeg vil derfor gerne spørge statsministeren: Er der virkelig nu fodslag, og kan statsministeren nærmere gøre rede for, hvorfor vicesstatsministeren i det socialdemokratiske organ så undsagde statsministeren?

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Ikke forstået. Jeg kan godt forstå polemikken og alt det der, men nu er vi jo i 1997, og dér synes jeg, vi skal have et arbejdsår i 1997, hvor vi skal koncentrere os om resultaterne og den effektive indsats. Resten er det ikke meget værd at spille tid på.

Der er klarhed over regeringens linje, som jeg allerede har sagt det, fuldstændig klarhed og konsekvens. Hvis jeg tager min nytårstale, så siger jeg i talen: Politi og retsvæsen vil derfor få stærkere magtmidler i kampen mod dem, der truer andre og ringeagter menneskeliv. Det sker.

Jeg sagde endvidere: Det indebærer, at vi vil være konsekvente over for forbrydere, også de helt unge. Og jeg tilføjede: Hvis vi ikke har egnede institutioner for de unge, der dyrker vold, så skaffer vi nogle. Det sker.

Jeg sagde også: Der skal ikke være tvivl om, at samfundet klart og utvetydigt er på ofrenes side. Det er vi. Jeg sagde endelig: Vi vil samtidig sætte ind for at ændre holdningerne hos de unge. Det sker.

Der er tale om en afbalanceret, sammenhængende, helhedspræget indsats, som vi er stolte af, og som vi meget håber, Folketinget vil være med til at gennemføre.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jamen når man genser på sin video, hvad statsministeren sagde nytårsaftnen, og så ser den voldspakke, der kom ud i går, så tyder alt jo på, at statsministeren ikke havde De Radikales opbakning til det, der blev sagt i nytårstalen.

Og når statsministeren nu siger »ikke forstået« til det, jeg sagde, så gentager jeg: Hvordan vil statsministeren forklare, at vicestatsministeren i Det fri Aktuelt gik ud og undsagde statsministeren dagen efter? Er det udtryk for det, som statsministeren nu svarede, at det er ligegyldigt, hvad vicestatsministeren siger, og at det er ligegyldigt, hvad der står i Det fri Aktuelt? Det vil jeg godt vide.

Helge Adam Møller (KF):

Jeg vil godt spørge statsministeren direkte. Talte justitsministeren på regeringens vegne den 2., den 3., den 4., den 6., den 8. og den 9. januar, hvor han i tv-aviser og i stort set alle landets almindelige aviser gav udtryk for, at strafferammerne i §§ 245 og 246 skulle sættes op? Det sagde justitsministeren 10-20 gange.

Det er ikke sket, og derfor vil jeg godt spørge. Talte justitsministeren på regeringens vegne, eller var det rent private udtalelser?

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Nu kan det godt være, at statsministeren karakteriserer den debat, som er, som ren polemik. Jeg vil for mit vedkommende sige, at det har været meget interessant at følge den polemik, der har været blandt regeringspartierne omkring spørgsmålet om en voldspakke.

Grunden til, at det er interessant at få statsministerens svar på de spørgsmål, der er stillet, er jo, at det er interessant for os andre at vide, hvor knivskarpt det kompromis er, der er indgået mellem regeringspartierne, som gør, at regeringen vil være meget lidt manøvreduktig i forhold til andre partier til at finde et flertal for at lave en forstærket indsats mod den vold, der er.

Og derfor vil jeg gerne spørge statsministeren om det initiativ, som statsministeren har omtalt, der kom i går fra regeringen: Er det ikke udtryk for et så knivskarpt kompromis mellem regeringspartierne, at det vil være totalt umuligt for regeringen at finde et flertal til nogen af siderne i Folketingssalen for at komme igennem med noget som helst initiativ på det her område?

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil godt spørge statsministeren om forløbet. Er det ikke sådan, at det, der er sket, er, at den del af ministrene og medlemmerne af regeringspartierne, der ligesom os andre udmærket godt ved, at strengere straffe ikke hjælper en pind på voldsproblemerne, er blevet banket på plads i den diskussion, der har været i regeringen?

Der var nogle fodfejl fra den nye justitsministers side, han gik nok for tidligt ud.

Men derefter blev så blandt andet de radikale ministre og folketingsmedlemmer banket på plads beklageligvis i regeringen. Er det ikke det, der er forløbet, sådan som det er foregået fra nytår og til i dag?

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Ja, da jeg har hørt spørgsmålet på vej til salen, så synes jeg, at det er på sin plads, at jeg svarer på noget af det, der er blevet stillet spørgsmål om.

Der bliver spurgt fra flere spillere eller i hvert fald fra fru Birthe Rønn Hornbech om, hvorvidt jeg har skullet undsige statsministeren. Det må jeg tilbagevise. Det fremgår jo i øvrigt heller ikke af avisen. Jeg var fuldt informeret om talen og har senere bekræftet, at jeg er helt enig med statsministeren i, at der hurtigt vil komme et udspil fra regeringen. Det er kommet. Og der er fuldstændig enighed i den radikale folketingsgruppe – hvis det har Folketingets interesse at høre det – om det udspil, der er kommet, og vi er stærkt tilfredse med det.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 962

2) Til statsministeren af:

Birthe Rønn Hornbech (V):

»Vil statsministeren oplyse, hvorvidt statsministeren i nytårstalen i TV talte som statsminister og på regeringens vegne?«

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Svaret på det stillede spørgsmål er naturligvis ja.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Vi vil ikke finde os i det, sagde statsministeren i sin nytårstale. Og jeg forstod, at det var volden, vi ikke vil finde os i.

Derfor vil jeg godt spørge statsministeren: Er den voldspakke alt, hvad der kommer fra regeringen i dette år, eller kommer der mere? Vi har cirka 9.000 anmeldelser for vold om året. Det fremgår af voldspakken, at den ændring af straffeloven, der påtænkes, vedrører 40 sager. Og jeg gentager: Der er 9.000 anmeldelser, og statsministeren annoncerede: Vi vil ikke finde os i vold. Kommer der mere?

Helge Adam Møller (KF):

Justitsministeren udtalte i Berlingske Tidende den 2. januar som justitsminister, at strafferammen i voldsparagrafferne 245 og 246 ikke er høj nok.

Justitsministeren tilføjede: Der skal ske en opstramning af disse bestemmelser. Jeg kan nu konstatere, at det ikke er sket, og derfor spørger jeg igen statsministeren: Talte justitsministeren på regeringens vegne, eller var det som privatperson?

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Man skal ikke være ekspert for at finde ud af, at det udspil, regeringen kom med i går, er anderledes i sit indhold end mange af de signaler, der er kommet fra regeringspartierne repræsentanter tidligere, og derfor vil jeg gerne gentage det spørgsmål, jeg stillede før og ikke fik svar på ved det forrige spørgsmål.

Nemlig: Er det udspil, der nu er kommet fra regeringen, ikke udtryk for en så knivskarp balance mellem de totalt modsatte synspunkter, som er i regeringspartierne, at det i praksis vil være umuligt for regeringen med sit udspil at manøvrere i forhold til Folketingets partier? Og ihukommende at regeringen jo er en mindretalsregering, hvordan ser regeringen så overhovedet på muligheden for med de forskellige synspunkter, der er repræsenteret i salen, at kunne komme igennem med det meget, meget moderate udspil, som regeringen nu er kommet med?

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Jeg synes, der er en tendens til her i Folketinget, at oppositionen opholder sig alt, alt for meget ved det polemiske: Hvad kan vi nu lige drille lidt med her, og hvad kan vi lige drille lidt med dér. Hvad blev der sagt i går, som kan opholdes mod det, der blev sagt i dag.

Jeg tror ikke, at det her spil er en fordel for oppositionen. Jeg tror, at oppositionen ligesom regeringen når længst ved at samle sig om resultaterne, om det faktiske og om det, sagen handler om. Og hvad handler sagen så om?

Sagen handler om en stærkere indsats mod den grove, bestialske gadevold, og sagen handler om en stærkere indsats, der kan forhindre, at der er flere unge, der kaster sig ud i den grove vold, en stærkere forebyggende indsats.

Denne regering står for en stærkere forebyggende indsats, end det er set i mange, mange år. Og derudover handler indsatsen om en stærkere omsorgsfuld indsats for ofrene – denne regering har sat mere ind over for ofrene, end det er set meget, meget længe. Derudover handler det om, at det også bliver mere strafbart at gå med kniv. Som jeg har sagt det, skal det ikke være sejt at gå med kniv, det skal være fejlt holdningsmæssigt, og det skal have konsekvens, og det får det.

Så kan hr. Helge Adam Møller hygge sig med en masse sniksnak om teknik og rammer mig her og rammer mig dér. Det, der interesserer mig og regeringen, er ikke teknik, og hvad der blev sagt i avisen for 14 dage siden. Det er, hvad der gøres nu, og det, der gøres nu, er en strammere og stærkere indsats mod den bestialske gadevold. Det har justitsministeren meget nøje redegjort for, og det gør han gerne igen; det ligger udtrykkeligt i det oplæg, der kom.

Til hr. Kristian Thulesen Dahl. Når der derfor spørges om forhandlinger, så er det naturligvis justitsministerens naturlige opgave at forhandle med Folketingets partier, og det vil han gøre, når de enkelte lovforslag skal omsættes i praksis her i salen; så enkelt er det også.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Nu har jeg altså hørt, at for statsministeren er det hele polemik; det interesserer ikke statsministeren, hvad hr. Helge Adam Møller siger.

Det, der interesserer mig, er, om man kan stole på, at det, som statsministeren siger i sin nytårstale, er sandt. Så er det for mig ufatteligt, at det ikke er gået op for statsministeren, at voldsproblemet ikke drejer sig om polemik. Voldsproblemet er et stort folkeligt problem. Det ved

vi, der færdes blandt de menige danskere, alt om, og det viser alle meningsundersøgelser. Danskerne er optaget af vold, de føler sig utrygge, men jeg forstår, at for statsministeren er det ikke et samfundsproblem, det er bare noget, oppositionen polemiserer med.

Det kan da ikke skjules, at det, statsministeren sagde i nytårstalen, ligger utrolig langt fra det, der står i den voldspakke. Vi vil ikke finde os i det, sagde statsministeren. Hvor søren er misbilligelsen blevet af i voldspakken? Det er jo ikke andet end en gang snak om, at unge ikke opfører sig hensigtsmæssigt, og så skal de hjælpes. Jamen hvad så, når de har begået vold? Ja, så taler man altså om nogle småjusteringer for 40 sager. Hvad med de 9.000 anmeldelser?

Helge Adam Møller (KF):

Statsministeren siger, at han ikke interesserer sig for en gang sniksnak om teknik. Det kan jeg godt forstå, og det er jeg også enig i, men det var heller ikke teknik, jeg snakkede om, det var i virkeligheden ærlighed, for det, justitsministeren altså gik ud og sagde og i en uge blev ved med at sige, var ikke sniksnak om teknik, det var meget klart et budskab om, at i de to voldsparagraffer 245 og 246, hvor strafferammen var 4 år og 8 år, skulle strafferammen forøges. Og det vil sige, at der altså var ca. 700 voldsmand hvert år, der skulle straffes hårdere.

Det var det, justitsministeren sagde. Jeg troede, det var på regeringens vegne. Nu kan vi se det, regeringen har lagt frem. Det er altså ikke det, som justitsministeren sagde, og det vil betyde, at det kun er 40, der bliver straffet hårdere, og det er det, jeg efterlyser, ikke sniksnak om teknik; jeg efterlyser, at et ord er et ord. En justitsminister tegner hele regeringen, og det gjorde ministeren altså ikke.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg tror, det fremstår meget godt, hvem der repræsenterer polemikken og sniksnakken omkring indgreb over for den tiltagende vold i samfundet. Jeg tror, de fleste kan se, at det er regeringen, der bidrager med det, og ikke oppositionen.

Når det er interessant for oppositionen alligevel at finde ud af, hvad der egentlig er sagt tidligere – hvilket statsministeren ikke kan lide vi gør – så er det jo for at se, hvor der er sammenhæng, og hvor der bestemt ikke er sammenhæng i de meldinger, der er kommet, for bl.a. i hvert fald for mit vedkommende at finde frem

til, hvor stor en grad af handlefrihed regeringen overhovedet har for at finde sig til rette med andre partier og dermed med et flertal i Folketinget om at lave et indgreb.

Det, som vi kan se klart og tydeligt, er, at regeringen, som det ser ud, ikke har nogen manøvre frihed, fordi man har fundet den mindste fællesnævner i bestræbelserne på at komme volden til livs. Derfor spørger jeg statsministeren endnu en gang som chefen for regeringen: Hvor har regeringen sikret sig muligheden for at kunne forhandle med det udspil, der er kommet? Er det ikke korrekt, at dette er mindste fællesnævner, som der i realiteten ikke kan gøres ret meget ved, før regeringen ikke mere selv kan stå bag det udspil, der er kommet?

Inge Dahl-Sørensen (V):

Kan statsministeren forstå, at det er svært for den danske befolkning at have tillid til statsministerens udtalelser, og her tænker jeg på nytårstalen? Det var store ord om, at vi ikke vil finde os i det, at vi vil den vold til livs, og at der skal strammes op, og så ender det hele i ingenting. Tror statsministeren virkelig, at han kommer den grove vold til livs med den voldspakke, som nu ligger – godt hjulpet på vej af hr. Bjørn Elmquist?

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil gerne bede statsministeren bekræfte, at undersøgelserne altså viser, at volden ikke er tiltagende, som hr. Kristian Thulesen Dahl påstår, men tværtimod har været faldende.

Jeg vil også godt spørge statsministeren på baggrund af den kolde skulder, han får fra de borgerliges side, om det ikke vil være torskedumt, undskyld udtrykket, hvis regeringen nu fortsætter med at lægge sig på knæ og trygle de borgerlige om forhandlinger med et sådant udgangspunkt, som de borgerlige her har vist i dag. Ville det ikke være klogere at tage bestik af virkeligheden og erkende, at strengere straffe ikke er midlet, som hjælper? Så kunne man jo drøfte med venstrefløjten, hvor der kunne være et flertal for noget fornuftigt her i Folketingsalen.

Men tror statsministeren virkelig, at den pakke, som hans minister nu vil lægge frem, vil kunne finde et flertal her i Folketinget efter den hånlige modtagelse, som den borgerlige fløj her i salen allerede på forhånd har givet statsministerens udspil?

Justitsministeren (Frank Jensen):

Jeg tror, fru Birthe Rønn Hornbech har glemt – hukommelsen er jo kort i politik – hvad der skete under den tidligere borgerlige regering, også når det drejer sig om muligheder for at tilbageholde folk. Jeg tror, fru Birthe Rønn Hornbech har glemt, at der blev nedlagt arresthuse og andre virkemidler til at sikre en tilbageholdelse også af varetægtsarrestanter.

Jeg tror, fru Birthe Rønn Hornbech skal være mere optaget af indholdet af den samlede strategi, den samlede handlingsplan, som regeringen nu lægger frem. Jeg tror, fru Birthe Rønn Hornbech er enig med mig i, at det vigtigste er, at der er konsekvens, også når unge starter deres karriere i kriminalitet. Hele initiativet her er bygget op på, at der er konsekvens også første gang.

Her giver vi i samarbejde med kommunerne en mulighed for, at man tager kontakt til forældrene, meget hurtigt får lagt en plan i samarbejde med forældremyndigheden, og hvis der er tale om familier, hvor forældrene har svært ved at leve op til den myndighed, de har, det ansvar, de har over for børnene, så giver vi nu i samarbejde med kommunerne mulighed for at sætte støttepersoner ind, sådan at vi sikrer, at en påbegyndelse af en uacceptabel adfærd bliver taget i opløbet, at vi får lagt en handlingsplan i samarbejde mellem politi, socialvæsen og det skolevæsen, som de unge mennesker forhåbentlig også vil være i kontakt med – hvis de ikke er det, må kontakten skabes – og at der er konsekvens, også når man er kommet derud, hvor voldskriminaliteten er så graverende, at vi under ingen omstændigheder vil acceptere det. Vi er nødt til at sende det klare signal fra Folketingets side, at her vil vi have, at domstolene går ind og skærper straffene.

Når hr. Helge Adam Møller siger, at vi jo ikke vil stramme straffene, når det drejer sig om §§ 245 og 246 i straffeloven, som jo er vold med skærpede omstændigheder, dér, hvor der er tale om egentlige legemsangreb på offeret fra voldsmandens side, så er det jo præcis det, vi gør. Jeg tror, hr. Helge Adam Møller er klar over, hvad strafferammerne er i dag i de to pågældende paragraffer. Der er langt til loftet, når man ser på, hvor man i dag domfælder også med meget voldelige legemsangreb på offeret.

Det, vi gør her, er at sige, at nu vil vi have overensstemmelse med den retsopfattelse, der også er i befolkningen; vi har berigelseskriminalitet, hvor man har betydelig højere straffe

afsagt, end man har ved den meget bestialske vold; det er den uoverensstemmelse, vi går ind i. Det er her, vi fra Folketingets og fra regeringens side i hvert fald vil markere, at vi ikke vil acceptere det. Jeg tror, at både den konservative ordfører og også Venstres retspolitiske ordfører vil glæde sig til at se den samlede plan forelagt her i løbet af de 2 kommende uger i Folketinget.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Det vil også være min opfordring. Jeg kan næsten høre, at hr. Helge Adam Møller taler lidt mod bedre vidende, men lad det nu ligge. Min opfordring vil være: Lad os trække i arbejdstøjet, lad os komme i gang med at forhandle disse lovforslag.

Jeg må desværre skuffe fru Inge Dahl-Sørensen: Der er meget, meget direkte forbindelse mellem det, jeg sagde i min nytårstale, og det, der nu er blevet lagt frem fra justitsministerens side. Lad os prøve at tage et par eksempler: Jeg nævnte i min nytårstale, at hvis der ikke er et sted, hvor unge, der er farlige for deres omgivelser, kan være, så skal der skaffes sådan et. Det bliver der nu. Jeg nævnte i min nytårstale, at grov, bestialsk vold skal være strafbar, og at den skal straffes hårdere. Det bliver der nu. Hr. Helge Adam Møller kender det så udmærket, og det gør fru Inge Dahl-Sørensen formentlig også. Den grove, bestialske vold er jo den, der normalt i 245- og 246-paragrafferne står til et år eller derover. Her lægger vi 100 pct. til, en fordobling af strafferammen, hvor vi taler om en straf af størrelsesordenen et år.

Jeg ved ikke, hvor man har alle sine påstande fra. Jeg tror ikke, det er klogt, for det er et spørgsmål om tid, inden det bliver afdækket, at der er en meget nøje sammenhæng mellem det, der bliver sagt i nytårstalen, og det, der bliver udmøntet i konkret praktisk handling.

Jeg er så stolt af på den samlede regerings vegne, at der netop er den sammenhæng, at vi gør det, vi har lovet, at vi vel at mærke også ved siden af at straffe gør det, der er uhyggelig vigtigt: sørger for at få ændret holdningerne og sørger for at få grebet ind med det forebyggende arbejde meget, meget tidligere og meget mere effektivt, end det er sket i ganske mange år.

Og må jeg også i forlængelse af det, justitsministeren sagde, minde dem, der ikke kan huske det, om, at der jo faktisk bliver afsat meget, meget betydelige beløb til denne nye forstærkede indsats. Det er en flot indsats. Den falder i

forlængelse af det, der blev gjort i 1994. Den falder i naturlig forlængelse af den indsats, der er iværksat, når det gælder rockervolden, og når det gælder gadepushere og handel med narko. Det er en konsekvent linje, som jeg håber Folketingets flertal naturligvis også vil være med til at bære videre.

Inge Dahl-Sørensen (V):

Jamen så må jeg spørge statsministeren: Hvordan kan det så være, at justitsministeren kom med et forslag om opstramning af straffeloven? Det var jo så ikke nødvendigt, hvis det har været statsministerens udtalelser, som han lige er kommet med nu, der var dem, der stod til troende. Hvorfor havde justitsministeren så en anden opfattelse, end statsministeren havde?

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Jeg vil gerne sige, at regeringen er meget optaget af det tema, der diskuteres nu. Der afsættes 100 mio. kr. i 1997 til den indsats, der skal foregå, knap nok, men på årsplan bliver det 100 mio. kr. Det kan man ikke sige er mangel på interesse for at gøre en indsats på det her område.

Der kommer også ændringsforslag til § 245 og formentlig også til § 246 – jeg er ikke lovkyndig på det område. Der kommer ændringsforslag til straffeloven som opfølgning på det, der er sagt i nytårstalen fra statsministerens side på regeringens vegne. Og jeg kan oplyse for forsamlingen, at det, justitsministeren udtaler, udtaler justitsministeren også på regeringens vegne. Sådan er det.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 996

3) Til udenrigsministeren af:

Keld Albrechtsen (EL):

»Vil regeringen meddele Kommissionen, at den danske grundlov ikke tillader EU at idømme Danmark bøder, at en dom herom ikke vil kunne gennemtvinges ved danske domstole, at en EF-domstolsafgørelse om bøder ikke vil være umiddelbart anvendelig i dansk ret, og at en eventuel afgørelse ved EF-Domstolen om en bøde til Danmark derfor ikke vil få nogen retsvirkning?«

Skriftlig begrundelse

Maastricht-Traktatens artikel 171, stk. 2, giver EF-Domstolen mulighed for at idømme medlemsstater bøder i form af »et fast beløb eller en tvangsbøde«. Denne artikel strider mod den danske grundlov, og den daværende regering havde ingen beføjelser til at ratificere en traktat med dette indhold.

Den daværende regering forsøgte i et notat af 3. marts 1992 at bortforklare dette grundlovsproblem, idet regeringen hævdede, at en EF-dom om en bøde til Danmark næppe ville kunne gennemtvinges ved de nationale domstole, og at en beslutning om en dom ikke ville være umiddelbart anvendelig. Regeringen hævdede, at artikel 171, stk. 2, alene indeholder en folkeretlig forpligtelse, og at en dansk tilslutning til bestemmelsen derfor ikke forudsatte en anvendelse af proceduren i grundlovens § 20.

Denne redegørelse var det vitterlige vås, idet artikel 171, stk. 2, naturligvis er en integreret del af den overstatslige søjle 1 i EU. Der var derfor tale om overførsel af suveræniteten. Der var endvidere tale om at overføre beføjelser, som end ikke ville kunne overføres ved brug af grundlovens § 20. Det følger af, at ingen myndighed eller domstol efter grundloven kan idømme staten eller Folketinget bøder. Derfor kan denne beføjelse naturligvis heller ikke overlades til EU. Beføjelsen eksisterer nemlig slet ikke.

Nu truer Kommissionen med at bruge artikel 171, stk. 2, og derfor må regeringen sikre, at Kommissionen er klar over, at den danske grundlov forhindrer, at EU kan idømme Danmark bøder.

Keld Albrechtsen (EL):

Når jeg stiller det her spørgsmål på nuværende tidspunkt, er det selvfølgelig, fordi Europa-Kommissionen nu åbenbart har besluttet sig for, at man vil begynde at idømme og få EU-landene idømt bøder ved EF-Domstolen efter artikel 171, stk. 2. Det fremgår, at der i første omgang kun vil blive tale om fem sager her i begyndelsen af 1997 mod – så vidt jeg har forstået – Tyskland og Spanien. Men det betyder jo altså, at det er en praksis, man vil til at bruge, denne mulighed for at give landene bøder, og det vil sige, at Danmarks tur jo så også kommer på et eller andet tidspunkt, og det bør være helt stjerneklart, hvordan vi fra dansk side reagerer på en eventuel bøde, nemlig ved en meddelelse om, at den altså ikke gælder for Danmark.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Den adgang til at pålægge bøder, der er indeholdt i Maastricht-Traktaten, har jo til formål at give et stærkt incitament for medlemslandene til at overholde deres forpligtelser. Det er jo et sigte med dette, som Danmark har en stærk interesse i. Vi som et land, der overholder vore forpligtelser, har jo en interesse i, at de andre også gør det.

Hvis der bliver tale om en bøde: En eventuel bøde vil være en folkeretlig forpligtelse, der hviler på os, men den vil ikke være umiddelbart bindende. Det fremgår også af de svar, der blev givet i sin tid fra Justitsministeriets side over for Folketinget.

Siden Traktaten trådte i kraft, har bestemmelsen ikke været bragt i anvendelse. Det er jo Kommissionen, der skal tage initiativ til en retssag, og Kommissionen har hidtil ikke haft nogen holdning til, hvorledes en bøde skulle beregnes.

Det nye i sagen er nu, at Kommissionen har lagt sig fast i sin holdning, Kommissionen har besluttet sig for en model for, hvordan den for sit vedkommende finder, at bøder i givet fald skal beregnes.

Det næste, der sker, er, at Kommissionen så kan ventes at tage initiativ til nogle prøvesager. Det vil så vise sig under disse prøvesager for Domstolen, om Kommissionen kan overbevise EF-Domstolen om sin model.

Jeg finder på denne baggrund slet ingen anledning til at meddele Kommissionen det synspunkt, som er fremført i spørgsmålet.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil godt spørge, om ministeren ikke kan se, at vi står med et alvorligt problem her, for EU, både Europa-Kommissionen og EF-Domstolen, vil jo helt klart fastholde – det tror jeg ministeren vil bekræfte – at her er ikke tale om folkeret. Her er tale om en umiddelbart anvendelig EF-ret i den overstatslige del af EU – det, der i gamle dage blev kaldt EF eller søjle 1 – hvor Domstolen selv har bestemt, at dens afgørelser har forrang frem for national ret.

Jeg vil godt spørge ministeren, om det ikke er rigtigt, at sådan er Domstolens opfattelse, også når det gælder den her artikel.

Op så vil jeg godt spørge: Har vi så ikke et problem, når tidligere regeringer har bildt befolkningen ind, at her alene var tale om en folkeretlig forpligtelse, som ikke kunne gøres gældende ved danske domstole? For sådan er det jo ikke. Eller tager jeg fejl? Er det sådan, at

her har vi en artikel i Romtraktaten, som kun er folkeretlig forpligtende, og som man kan være sikker på ikke er bindende ved danske domstole, og at Danmark ikke risikerer at blive slæbt for en inkassosag henne i Københavns Byret?

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Det er denne regerings opfattelse, som det var den tidligere regerings opfattelse, at der er tale om en folkeretlig forpligtelse, men at der ikke er tale om en forpligtelse, der umiddelbart kan gøres gældende ved de nationale domstole.

Keld Albrechtsen (EL):

Så vil jeg spørge ministeren, om han ikke vil prøve at udarbejde en redegørelse for den her sag, for jeg bliver nødt til at sige til ministeren, at så er det fuldstændig ubegribeligt.

Jeg spurgte ministeren, om det ikke er rigtigt, at det er Europa-Kommissionens og EF-Domstolens opfattelse, at EF-Retten går forud for dansk ret i et spørgsmål, som er omfattet af søjle 1, som der her er tale om. Er det ikke korrekt, at det er domstolens opfattelse? Og er det ikke korrekt, at det også har været den danske regerings opfattelse, og at vi har bøjet os for dette forrangsprincip? Hvordan kan ministeren så påstå, at blandt alle artiklerne er der lige bestemt en enkelt artikel, hvor Danmark kan være helt sikker på, at der kun er tale om en folkeretlig forpligtelse og slet ikke om det almindelige EU-system? Jeg må indrømme, hr. minister, at jeg forstår det ikke. Det hænger ganske enkelt ikke sammen, og derfor vil jeg spørge, om vi ikke kan få en grundig redegørelse, for ligningen stemmer simpelt hen ikke.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg synes, at udenrigsministerens besvarelse her i Folketinget i dag rejser flere spørgsmål, end den giver svar, og derfor ser jeg frem til, at vi også i fremtiden kan behandle dette spørgsmål.

Jeg vil blot spørge udenrigsministeren om én ting i denne sammenhæng, nemlig om den udlægning, udenrigsministeren kom med, deles af Kommissionen og af EF-Domstolen. Samtidig vil jeg gerne spørge udenrigsministeren, om Rådets juridiske tjeneste har behandlet spørgsmålet, hvad svaret eventuelt måtte have været, og – såfremt der ikke foreligger en vurdering fra Rådets juridiske tjeneste – om regeringen vil indhente de nødvendige oplysninger, så vi kan få belyst spørgsmålet nærmere.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Jeg må sige til hr. Keld Albrechtsen, at det, jeg har sagt her, selvfølgelig hænger sammen, og det hænger også godt sammen med det, der blev lagt til grund over for Folketinget, dengang vi behandlede dette spørgsmål. Det var nøjagtig det, som blev fremhævet fra den daværende regerings side. Men jeg imødeser meget gerne, at vi inden for rammerne af Europaudvalget diskuterer dette spørgsmål videre. Det er jo til enhver tid medlemmernes ret at stille spørgsmål i Europaudvalget, så jeg ser frem til, at vi kan fortsætte drøftelsen om emnet.

Keld Albrechtsen (EL):

Tak til ministeren for tilsagnet om, at vi får de redegørelser, vi har bedt om, og også det, hr. Thulesen Dahl bad om, nemlig henvendelsen til EU.

Men så vil jeg godt spørge ministeren: Er det ikke rigtigt, at den danske regering rent faktisk har støttet, at Kommissionen skal forsøge at få idømt landene bøder? Og hvis det er rigtigt: Giver det os så ikke yderligere et problem, fordi man så må antage i EU, at den danske regering er indstillet på at acceptere systemet med bøder?

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Uanset om man er tilhænger eller modstander af bøder fra EU's side, er det jo et meget interessant spørgsmål, og derfor burde udenrigsministeren give nogle klarere svar under spørgerunden her i dag i stedet for blot at skubbe diskussionen ind i et lukket Europaudvalgsmøde, hvor offentligheden ikke har mulighed for at være til stede og lytte med.

Derfor vil jeg endnu en gang bede udenrigsministeren besvare de spørgsmål, jeg stillede før, nemlig om den udlægning, udenrigsministeren kom med som svar på spørgsmålet fra hr. Keld Albrechtsen, deles af Europa-Kommissionen og EF-Domstolen, om regeringen har kendskab til, om Rådets juridiske tjeneste har behandlet spørgsmålet, og om regeringen – hvis dette ikke er tilfældet – vil tage kontakt med Rådets juridiske tjeneste for at få en sådan vurdering.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Der er ingen tvivl om den danske regerings holdning til sagen. Hvis der bliver tale om en bøde, er det en folkeretlig forpligtelse, der ikke kan gøres gældende ved de nationale domstole; det er fuldstændig klart. Sådan var det ved

behandlingen i 1992, og sådan er regeringens opfattelse også i dag.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 988

4) Til miljø- og energiministeren af:

Jan Kørpe Christensen (FP):

»Vil ministeren tage initiativer, der efterlever et folketingsflertals holdning om, at ministeren skal meddele en tidsfrist for, hvornår en afgørelse om at placere et naturgaslager i Tønder tages?«

Skriftlig begrundelse

Ifølge JydskeVestkysten den 8. januar 1997 er der et politisk flertal, der ønsker en sådan tidsfrist. Lignende tilkendegivelser er givet i Danmarks Radio, Radio Syd, den 8. januar 1997.

Jan Kørpe Christensen (FP):

Befolkningen i Tønder har længe befundet sig i en tilværelse, der efter Fremskridtspartiets opfattelse er helt uacceptabel. Den har ikke kunnet få en klar melding om tidsfristen for, hvornår man finder ud af, om der i det hele taget skal være et naturgaslager under Tønder.

Det skal ingen hemmelighed være, at Fremskridtspartiet naturligvis helst havde set, at projektet blev fuldstændig droppet; men det næstbedste er, at befolkningen i hvert fald kan få en tidsfrist for, hvornår den kan få en udmelding: Skal der være naturgas, eller skal der ikke være naturgas under Tønder?

Jeg har spurgt, om regeringen vil efterleve flertallets ønsker – og det går jeg ud fra regeringen vil, det skal den jo, så enkelt er det – men jeg vil godt have at vide i dag, om vi eventuelt kan forvente, at regeringen kommer med en tidsfrist, inden Folketinget tager på ferie.

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

I forlængelse af mit svar på spørgsmål nr. S 275 har jeg den 10. december sidste år tilsendt Folketingets Energipolitiske Udvalg en sandsynlig tidsplan, som DONG har udarbejdet for en eventuel ansøgning om etablering af et gaslager ved Tønder. Ifølge denne tidsplan forventes det, at DONG i slutningen af 1997 vil være i besiddelse af det fornødne grundlag for at træffe

beslutning om, hvordan man ønsker at imødekomme et eventuelt øget behov for lagerkapacitet til naturgas. En sådan beslutning afhænger imidlertid ikke alene af DONG, idet der i øjeblikket pågår forhandlinger med bl.a. Norge om leverance af norsk gas og etablering af den fornødne infrastruktur, hvilket kan have betydning for det fremtidige lagerbehov.

Det er derfor efter min mening ikke bare uklogt, men direkte usagligt at træffe en beslutning på nuværende tidspunkt, idet et så væsentligt spørgsmål som selve lagerbehovet – er det der, er det der ikke, hvor stort er det, kan det løses på den ene eller den anden eller den tredje måde – ikke er afdækket. Jeg kan selvfølgelig ikke forestille mig, at et flertal i Folketinget vil bede mig om at tage stilling til en ansøgning, der ikke foreligger på nuværende tidspunkt.

Jeg er, som hr. Køpke Christensen sagde, selvfølgelig altid parat til at lytte til flertallet og er altid indstillet på at rette mig efter flertallet. Men hvis hr. Køpke Christensen samlede flertal for, at jeg skulle føde tvillinger, er jeg ikke sikker på, at jeg kunne efterleve et sådant krav.

Man må også stille det spørgsmål, når man ønsker en hurtig stillingtagen, om der overhovedet er grundlag for at træffe en afgørelse. Jeg tror, at ikke bare borgerne i Tønder, men også borgerne i Danmark generelt set har en interesse i, at tingene bliver undersøgt til bunds og bliver afklaret fuldt ud, før vi træffer en beslutning herinde.

Jan Køpke Christensen (FP):

Jeg kan ikke bestemme over det liv, ministeren fører, men jeg skal i hvert fald arbejde for, at ministeren passer sit politiske arbejde.

Jeg mener helt klart – det fremgår bl.a. også af JydskeVestkysten, af TV 2 Syd og også af Radio Syd – at der faktisk er et politisk flertal, der vil have sat en tidsfrist på nu, og derfor vil jeg endnu en gang – frem for at spille Folketingets tid med et eventuelt beslutningsforslag, eller hvad ved jeg – bede om, at ministeren også efterlever dette flertals ønske. Skal der komme en skriftlig henvendelse fra et flertal, eller hvad forlanger ministeren? På nuværende tidspunkt kan jeg se, at et flertal ønsker, at der kommer en tidsfrist for, hvorledes det skal gå med gaslageret under Tønder.

Så vil jeg sige, at det har jo også noget med udviklingen i Tønder at gøre, udviklingen i industriområdet osv. Man reserverer grunde i denne tid, og det kan være medvirkende til at

bremsede en udvikling i det vestlige Sønderjylland. I forvejen er man meget, meget vanskeligt stillet i det vestjyske, og det er også betragtninger, der spiller ind for Fremskridtspartiet.

Derfor vil jeg endnu en gang appellere til, at man erkender, at når der er et politisk flertal for det, må der opstilles en tidsfrist. Det er jo således, at undersøgelserne er færdige, så efter min mening er det efterhånden nøl fra ministerens side. Borgerne derude har simpelt hen efter ministerens opfattelse bare at holde pinen ud, men det er vi ikke enige i. Vi mener ikke, at den pine skal fortsætte i det uendelige, og derfor må vi i det mindste forlange, at der fastsættes en tidsfrist nu.

Bent Hindrup Andersen (EL):

Jeg synes, det er en meget betænkelig måde, denne sag har udviklet sig på fra starten, hvor vi fik at vide, at årsagen til, at man måtte undersøge lagermulighederne, var, at man skulle kunne eksportere gas. Det var den første melding, der kom i sin tid.

Det næste blev, at der var brug for lagerkapaciteten uanset hvordan og hvorledes. Dengang bad jeg om at få en behovsanalyse, og den var lavet, fik vi at vide. Nu får vi så at vide, at det, der er med til at forsinke tingene nu, er, at man skal lave en behovsanalyse, fordi der er andre forhold, der kan spille ind. Men efter min opfattelse – og det mener jeg at have dokumenteret over for ministeren tidligere – er der ikke behov for det gaslager og har aldrig været det, og derfor har jeg heller ikke været interesseret i, at man spildte 30 mio. kr. på undersøgelserne dernede.

Jeg vil gerne meddele, at jeg synes, det vil være rimeligt, at inden denne folketingssamling er overstået, skal Folketinget have lejlighed til at tage stilling til, om der skal være et gaslager eller ej. Der sker en arealreservation, og det er helt urimeligt, at et enkelt selskab på grund af nøl skal have lov til at fastlåse udviklingen i en by som Tønder i så lang tid.

Hans Christian Schmidt (V):

Tak til ministeren for svaret i dag.

Jeg vil gerne medgive, at den 30. oktober 1996 havde vi en diskussion om en præcis tidsplan, og ministeren har den 9. december 1996 oversendt en tidsplan for en eventuel godkendelse af et gaslager ved Tønder. I den plan kan man se, at beslutningen vil kunne træffes i efteråret 1997, og Venstre foreslog derfor og fik opbak-

ning i Folketingssalen til, at man skulle udarbejde den tidsplan, og det var helt klart også sådan, at vi ønskede en tidsfrist.

Derfor må vi sige til ministeren i dag, at ministeren kan lytte sig til og konstatere, at der er et flertal i Folketingssalen, som om nødvendigt kan blive nødt til at pålægge ministeren at fastsætte en frist for, hvornår befolkningen i Tønder kan få at vide, om der skal etableres et gaslager, eller hvilke muligheder der ellers er. Det er klart, at ministeren er eneaktionær, og derfor kan ministeren tage den beslutning som eneansvarlig, men kan vi få en bekræftelse i dag på, at ministeren vil gøre det?

Niels Jørgen Langkilde (KF):

I de tidligere drøftelser var Det Konservative Folkeparti godt tilfreds med, at ministeren gav tilsagn om, at der kom en tidsplan. Men siden da er der jo sket meget dernede, og nu er det oplyst over for mig, at Tønder Kommune er i den situation, at den ikke længere har erhvervsområder til de virksomheder, der ønsker at bosætte sig i byen.

Vi kan ikke leve med, at tiden bare går. Der må komme en udmelding om, at afgørelsen kan træffes på det og det tidspunkt. Det skylder vi de virksomheder, der gerne vil bosætte sig i området. Det er illoyal konkurrence, når en kommune ikke kan råde frit over de sidste erhvervsområder, den har til rådighed, og derfor vil vi meddele ministeren, at Det Konservative Folkeparti gerne vil have en tidsfrist meget hurtigt.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Hvis ministeren mener, at den opgave, et flertal i Folketinget ønsker, ministeren skal udføre, er at sammenligne med en situation, hvor et flertal pålægger ministeren at føde tvillinger, kan det godt være, at vi må erkende, at det kan ministeren ikke. Men så kunne det jo godt være, at flertallet fandt en anden minister, som kunne gøre det.

Der må være en grænse, selv for miljø- og energiministeren, for, hvor lang tid man kan trække en sag ud. Der må være en grænse for, hvor lang tid folk skal vente, både i frednings-sager og når det gælder arealreservationer som i den foreliggende sag, og derfor vil jeg spørge på en lidt anden måde, end andre ordførere har gjort indtil nu: Hvor lang tid finder miljø- og energiministeren overhovedet, det er rimeligt, at folk skal gå og vente på en sådan afklaring? Og

selv om man ser det fra den anden side og mener, at alt skal være undersøgt til bunds, er der så ikke, selv i miljø- og energiministerens hoved – undskyld mig – en grænse for, hvor lang tid folk skal vente, før de får en afklaring i denne sag?

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Først bad Folketinget om, at alle oplysninger blev bragt for dagen. Alle relevante forhold blev derfor undersøgt, herunder spørgsmålet om samarbejdet med Norge, de nødvendige investeringer osv., og Folketinget har været meget optaget af, at alle de tekniske undersøgelser skulle være på plads.

Som hr. Hindrup Andersen rigtigt påpegede, har man også været interesseret i at få analyseret selve behovet, og den proces er i øjeblikket i gang i DONG. Dernæst bad man om en tidsplan. Den plan er givet til Folketinget, og jeg vil selvfølgelig love, at i det omfang jeg har indflydelse på det, vil tidsplanen blive overholdt. Men man kan da ikke komme her og nu og kræve, at før de oplysninger, man selv har bedt om, er tilvejebragt, skal jeg gribe ind i en saglig udrædningsproces og kortslutte hele ansøgningen. Det kan man da ikke forlange. Jeg kan ikke tage stilling til en ansøgning, der ikke foreligger, jeg kan ikke vurdere oplysninger, der ikke er tilvejebragt, og jeg kan da ikke bedømme et forhandlingsresultat, når forhandlingerne ikke er afsluttet.

Jeg skal love Folketinget, at så snart der foreligger en ansøgning, vil der blive taget stilling, og jeg vil inddrage Folketinget, som jeg har lovet at gøre det. Jeg kan da ikke tage stilling til en ansøgning, der ikke foreligger.

Det var det, jeg mente med at sige, at det ikke var klogt eller sagligt, hvis et flertal pålagde mig at gøre dette, men jeg kan love, at det, Folketinget har bedt om, vil blive efterkommet.

Hans Christian Schmidt (V):

Dette drejer sig jo i væsentlig grad om, hvor længe et selskab kan tillade sig at køre enegang, forhåbentlig ikke uden parlamentarisk kontrol. Det er det, det drejer sig om. Det drejer sig om, hvorvidt et selskab, hvor ministeren er eneaktionær, kan tillade sig at henholde en landsdel eller i hvert fald en hel by i en situation, hvor den ikke kan handle.

Den situation er vi altså kommet i nu, at her i Folketingssalen siger ministeren: Jeg kan ikke gøre noget. Ja, men hvem er over Folketinget?

Hvem er det, som kan bestemme for Folketinget, hvad der skal ske? Selvfølgelig kan man da det. Selvfølgelig er der da en grænse for, hvordan selv Dangas og DONG kan tillade sig at opføre sig. Selv for dem er der en grænse.

Når man kigger på tidsplanen, vil man jo se, at der står løse ting som, at først i efteråret må man påregne, at der kan blive kigget på det. Der findes mange selskaber i Danmark, der er nødt til at have et noget mere præcist forhold til, hvornår de ønsker at få deres ting gennemført, hvornår der kommer en beslutning, hvilken tidsplan der skal gælde.

Det er muligt, at det er svært for Dangas og DONG, men det må de værne sig til. Så jeg beder om, at ministeren nok engang præcist siger, hvornår han vil sætte en frist for Dangas og DONG.

Bent Hindrup Andersen (EL):

Jeg vil gerne spørge ministeren, om ministeren er indstillet på at meddele DONG, at undersøgelserne skal være afsluttet og indstilling fremsendt, så Folketinget har mulighed for at tage stilling til den inden udgangen af denne samling. Det går mit konkrete spørgsmål på, for ministeren kan jo godt have ret i, at en del af Folketinget har været medskyldig i det ved ligest som at sige, at de troede på, at man skulle lave de dér geologiske undersøgelser. Det har jeg taget afstand fra fra starten af. Det ved ministeren også.

Men de er jo afsluttet, og derfor kan man jo godt som minister sætte en tidsfrist. Og jeg synes, det er urimeligt, at der ikke ligger en fast frist for Tønder.

Det eneste, Tønder får ud af det her, er en ekstra nytårshilsen fra regeringen om, at oven i det her stoppede man også for jernbanegodstrafikken på strækningen fra Esbjerg til Tønder, som i øvrigt også har en betydning for udviklingen af en rimelig og fornuftig energipolitik og transport af gods til Tønder.

Så alt i alt mener jeg, at der er god grund til at være opmærksom på, at der også er en anden interesse i det her end naturselskabernes ro og fred til at lave en analyse.

Jan Kørpe Christensen (FP):

Det sidste spørgsmål fra hr. Bent Hindrup Andersen var det samme, som jeg også havde tænkt mig at stille.

Så vil jeg sige til ministeren her til sidst, at jeg godt forstår denne diskussion i dag. Og det er

opløftende, at ministeren erkender, at hvis der er et politisk flertal, så må man efterleve dette politiske flertal. Det er jo klart, sådan er ministeransvarlighedsloven indrettet; det er simpelt hen en forpligtelse som tjener for Folketinget, ministeren har her. Jeg er glad for, at der har vist sig dette politiske flertal af hensyn til lokalbefolkningen.

Ud over det er situationen jo også, vil jeg sige til miljø- og energiministeren, at f.eks. almindelige borgere begynder at sælge deres ejendomme derude, fordi de er utrygge ved tilværelsen fremover. Hvad skal der ske, og hvad skal der ikke ske? Bliver vore ejendomme mindre værd osv.?

Ud over det synes jeg sidst, men ikke mindst, at det er utrolig vigtigt, at man også i sådan et forholdsvis tyndt befolket område hjælper til, så man dér i hvert fald ikke får ødelagt sin industri og dermed mister arbejdspladser.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Den tidsplan, som miljø- og planlægningsministeren refererer til i sit svar i dag, er jo, som det også tidligere har været nævnt, en meget løs tidsplan. Det siges: »... forventes i efteråret 1997« osv. Da forventer man, at der sker sådan og sådan.

Jeg vil gerne spørge ministeren: Hvilken garanti har Folketinget for, at den tidsplan, som regeringen dermed har fremlagt, overhovedet holder? For med det udgangspunkt, ministeren tager, at alt skal være undersøgt til bunds, og det ene og det andet, kan man jo frygte, at den tidsplan heller ikke holder. Og det vil sige, at den tidsplan så ikke engang tages som udgangspunkt for, hvornår regeringen mener, at slutdatoen bør være for det dér show.

Derfor vil jeg spørge ministeren helt konkret: Vil ministeren på baggrund af den diskussion, der har været her i Folketinget i dag, tage initiativ til, at der nu etableres en fast slutdato, hvorved borgeren får tryghed for, at på det tidspunkt har man en endelig afklaring, og så kan de regne med, at så hører det her op? Eller vil ministeren fortsat ikke respektere, at der altså er kommet de meget klare signaler, som der er kommet her i Folketinget i dag, og dermed stadig væk holde borgerne i uvished om, hvad der skal ske i fremtiden?

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Jeg har ikke sagt noget om, hvad der er flertal for i denne sal: ja eller nej. Det kan vi jo først se,

når der til sin tid skal stemmes om et eventuelt beslutningsforslag.

Jeg har bare sagt, at der er grænser for, hvad et flertal med rimelighed kan pålægge en minister, eksempelvis at tage stilling til en ansøgning, der ikke foreligger, fordi der mangler afslutningen af nogle forhandlinger, som Folketinget har været interesseret i skulle føres, bl.a. med selskaber i et andet land, nemlig i forhold til Norge.

Hvordan skulle jeg eksempelvis sige ja til et gaslager, hvis der ikke foreligger en ansøgning om et gaslager ved Tønder, hvis selskabet eksempelvis kommer frem til, at de ikke har brug for et gaslager og ikke ved Tønder? Skulle jeg så allerede her, fordi Folketingets flertal ønskede det, tage beslutning om at sige ja inden sommerferien?

Hvis Folketingets flertal mener – og jeg tror ikke, der er et flertal for det synspunkt – at uanset en ansøgning, uanset behov, uanset hensyn af saglig karakter er der et flertal i denne sal, der siger: Vi vil under ingen omstændigheder have gaslager i Tønder, men gerne alle mulige andre steder. Hvis det er det, der er situationen, er det jo en anden sag. Så kan vi lige så godt droppe alle forhandlinger, alle undersøgelser, alle saglige udredninger og skride til værket med det samme.

Men dér ved enhver, der sidder i denne sal, at en af dem, der haft ordet her i dag, kommer fra et parti, endda et meget stort parti, hvor der er delte meninger, ligesom der vil være delte meninger i mit parti, indtil man kender resultatet af alle undersøgelser og kan træffe en saglig afgørelse.

Det er derfor, jeg ikke helt kan frigøre mig fra – hr. Bent Hindrup Andersen frikender jeg og hr. Køpke Christensen frikender jeg, for de er uanset alle argumenter modstandere af etableringen af lageret dernede – at andre partier fører en ren partipolitisk agitation på den her sag. Ingen af disse partiers ministre ville finde sig i at blive tvunget til at tage stilling til en ansøgning, der ikke forelå.

Niels Jørgen Langkilde (KF):

Det, ministeren glemmer, er jo, at der foreligger en ny situation, at der nu ikke længere er erhvervsgrunde til rådighed. Derfor sker der i mange virksomheder det, at man omprioriterer, at man siger, at nu er der behov for, at der bliver truffet en afgørelse hurtigere, og derfor sættes nogle flere ressourcer ind på at få gennemført disse undersøgelser hurtigere.

Det er det, vi i Det Konservative Folkeparti beder ministeren om. Prøv at se, om vi ikke kan geare det her op, for ellers sætter vi for meget i stå, ellers skaber vi for meget modvilje mod arealreservationer.

Vi tvinger ikke ministeren til at tage stilling til en ansøgning, der ikke er kommet. Vi siger bare, at så må arealreservationerne ophæves. Så må man fastsætte en dato og sige til selskabet, man selv har magt over: Vi er færdige på det og det tidspunkt. Det burde være muligt at tage en snak med direktionen og sige: Det her er hovedaktionærens meget bestemte ønske. Det er meget væsentligt. Vi må omprioritere og flytte lidt på ressourcerne.

Jan Køpke Christensen (FP):

Så vil jeg spørge, om ministeren vil presse på for at få de undersøgelser tilendebragt så hurtigt som muligt, således at der i det mindste gøres det helt optimale for, at man får denne tidsfrist igennem.

Det, jeg henviste til tidligere, var, at der altså var et politisk flertal, der ikke – det understreger jeg, og det har ministeren jo ret i – vil stoppe planerne, det er der intet politisk flertal for, men det politiske flertal har i hvert fald meldt ud i medierne, i de sønderjyske medier, at man ønsker en tidsfrist for, hvornår tøndringerne kan få at vide, om de skal have gaslager eller ej. Det er det, flertallet arbejder på nu. Og så synes jeg, at det ville være fair, om ministeren sagde: All right. Det politiske flertal vil man naturligvis adlyde. Jeg vil presse på, for at disse undersøgelser bliver tilendebragt hurtigst muligt, således at vi forhåbentlig inden sommerferien kan få en afgørelse på det.

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Jeg var glad for hr. Jan Køpke Christensens sidste spørgsmål, for det giver mig anledning til at komme med et imødekomende svar, som jeg jo helst vil gøre.

Jeg vil gerne presse på, for at alle forhandlinger og undersøgelser kan blive afsluttet så tidligt som muligt. Det morer jo heller ikke mig at skulle svare på den her slags spørgsmål og være genstand for de her raids – selv om det måske er i miniformat, har det jo lidt raidkarakter. Det morer heller ikke mig, så jeg vil gerne have, at vi træffer en hurtig afgørelse.

Hvis der er problemer med hensyn til industriarealer i Tønder, er vi også villige til at medvirke til løsningen af det. Som jeg har forstået

det, er den kommunale planlægning – men det vil jeg gerne undersøge nærmere på foranledning af hr. Niels Jørgen Langkilde – der i dag er vedtaget og godkendt uanset arealreservationen, tilstrækkelig rummelig til, at den kan tillade endog ganske betydeligt erhvervsbyggeri i Tønderområdet. Men jeg vil gerne på den givne foranledning få det undersøgt endnu en gang og også gerne i kontakt med myndighederne dernede se på, om vi kan finde praktiske løsninger på problemet.

Derfor skal min sammenfatning være: Vi vil benytte det givne signal til at fremskynde processen mest mulig, men Folketinget ville ikke, om man så kom med 178 medlemmer mod mig alene, få mig til at tage stilling til en ansøgning, der ikke foreligger. Det gør jeg altså ikke, jeg er ikke tryllekunstner.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 974

5) Til boligministeren af:

Keld Albrechtsen (EL):

»Vil ministeren garantere, at regeringen ikke vil aftale nedskæringer af boligsikring og boligydelse med Venstre og Det Konservative Folkeparti?«

Keld Albrechtsen (EL):

Vi havde jo fået det signal, sådan opfattede jeg det i hvert fald, fra ministeren, at disse planer om at nedskære boligydelse og boligsikring var lagt væk; de var lagt så forsvarligt væk, at vi i hvert fald ikke skulle høre mere om dem i den her valgperiode.

Men så oplever vi den skuffelse, at en af de første sager, som den nye SR-regering tager fat i, er, at den starter sin politiske indsats med at skyde sig selv i foden og tage dette famøse forslag op af skuffen igen.

Nu har jeg så lagt mærke til, at statsministeren i går i pressen i hvert fald gjorde forsøg på at berolige lejerne og gøre det klart, at der ikke sådan umiddelbart var tale om planer om dramatiske nedskæringer over for lejerne, men jeg håber, at ministeren vil gå længere end statsministeren og gøre det klart, at det bliver der altså ikke tale om.

Boligministeren (Ole Løvig Simonsen):

I det spørgsmål, der er stillet til mig af hr. Keld Albrechtsen, står der: Vil ministeren garantere, at regeringen ikke vil aftale nedskæringer af boligsikring og boligydelse med Venstre og Det Konservative Folkeparti? Og til et så enkelt spørgsmål kunne man jo bare svare nej, for der er jo ingen, der binder sig på forhånd, når man går ind i nogle forhandlinger.

Men det er nok ikke det svar, som hr. Keld Albrechtsen har ønsket at få, og derfor skal jeg gerne tilkendegive, at sådan som det er bekendt, og det er jo bekendt, er udgifterne til boligsikring og boligydelse i perioden vokset meget kraftigt, og i de seneste 10 år er udgifterne således blevet næsten fordoblet. I 1997 må vi regne med en samlet udgift på ca. 8 mia. kr. til individuel boligstøtte, og den demografiske udvikling tyder på, at vi også fremover kan få en betydelig vækst, hvis vi ikke ændrer reglerne.

Det siger sig selv, at det kan blive meget svært at finansiere disse udgifter. Hvis vi ikke griber ind, risikerer vi derfor at skulle foretage nogle hovsaløsninger og -besparelser, som kommer til at gøre meget ondt på de enkelte husstande, der modtager boligstøtte, og det er på den baggrund, at regeringen har udarbejdet et forslag til en langsigtet justering af boligstøtten, jeg vil gerne gentage: en langsigtet justering af boligstøtten, som kan dæmpe udgiftsvæksten.

En langsigtet omlægning og målretning af boligstøtten giver samtidig mulighed for at forenkle det meget komplicerede boligstøttesystem og for at fjerne nogle af de urimeligheder, der er blevet indbygget i systemet.

Se, både Venstre og Det Konservative Folkeparti har vist en forbavsende – undskyld, jeg siger det – mangel på vilje til at gå ind i forhandlingerne om en sådan reform af boligstøtten. Jeg vil, som det er fremgået af pressen, invitere De Konservative til en drøftelse af forslaget, og så får vi se, hvor stor viljen til reformer reelt er.

Jeg kan således ikke garantere hr. Keld Albrechtsen, at jeg ikke vil drøfte en reform af boligstøttesystemet med Venstre og De Konservative. Jeg synes faktisk, det er vigtigt, at vi også i fremtiden kan opretholde et målrettet og vel-fungerende boligstøtteydelsessystem til gavn for samfundets svageste grupper, så alle seriøse muligheder for en reform er afprøvet. Til gengæld kan jeg så garantere hr. Keld Albrechtsen, at sigtet nu som før vil være, at samfundets svageste grupper får mulighed for også fremover at få en god og rimelig bolig.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil gerne spørge ministeren, hvem regeringen egentlig agter at forhandle det her med, for jeg forstod på statsministerens udtalelser i pressen, at man ville forhandle til begge sider i Folketingssalen. Ville det være en mulighed for ministeren at forhandle med SF og Enhedslisten i stedet for De Konservative?

Hvis det er sådan, at ministeren kan dokumentere, at der skulle være nogle pensionister, som er fantastisk rige og alligevel får boligydelse, er det da klart, at det vil vi da være med til at kigge på. Det er jo ikke store summer, der kan spares på den måde, for antallet af sådanne meget rige pensionister, der samtidig kan få boligydelse, ved vi jo alle sammen godt er forsvindende lille, men det skal da ikke være uforsøgt, hvis det alene er det, der er regeringens problem.

Men jeg har forstået det sådan, at man vil spare hundredvis af millioner kroner, over en milliard, måske halvanden milliard i en 15-års periode, og det vil ramme hårdt. Det ved vi godt også vil ramme almindelige pensionister, almindelige lejere og børnefamilier.

Hvis det alene er dette spørgsmål om det lille bitte antal rige pensionister, som ministeren hævder der er, og det kan han så formodentlig dokumentere, vil jeg spørge, om det så ikke ville være mere fornuftigt at forhandle med SF og Enhedslisten om det, glemme disse dramatiske nedskæringsplaner og putte dem ned i skuffen igen.

Boligministeren (Ole Løvig Simonsen):

Af dagspressen er det også fremgået, hvilke elementer der indgår i regeringens overvejelser. Det er vist tydeliggjort nok i den debat, der har været.

Det vil også være hr. Keld Albrechtsen bekendt, at der f.eks. er et forslag om, at 10 pct. af en formue på over 500.000 kr. og 20 pct. over 1 mio. kr. indgår i beregningerne, og det er selvfølgelig, fordi der er nogle mennesker, der har de formuer, og de må jo også bidrage til, at boligsikringen skal ned. Det kan godt være, det ikke er så mange, men det bliver dog alligevel et bidrag til de 2 mia., vi taler om.

Når vi så kommer ind på det essentielle, skal jeg gerne redegøre for, hvordan det er. Det er altså fremgået af pressen, men jeg har ikke noget imod at gentage det: Det er skruet sådan sammen, vil jeg sige til hr. Keld Albrechtsen, at ingen fremover vil få mindre, end de har i dag.

Hvorfor vil de ikke det? Fordi der samtidig er en realindkomstfremskrivning på 2 pct., og det er efter fjernelse af skat og inflation. Ud af de 2 pct. skal man betale noget mere.

Må jeg give et eksempel på, hvad det er, man skal betale mere. Har man en enlig folkepensionist, der kun har sin folkepension, vil vedkommende efter denne fremskrivning i løbet af 1 år selvfølgelig kunne have nogle flere penge, og ud af dem skal han betale 25 kr. mere om måneden. Når man fortæller folk det, kan de godt forstå, at det er det, der skal til over en 15-årig periode for at få den her udvikling, og det skulle da glæde mig, hvis hr. Keld Albrechtsen her i dag kunne give tilsagn om, at det synes Enhedslisten også er en fornuftig idé. Jeg går ud fra, at man i det tilfælde, man giver et sådant tilsagn, ikke skal tilbage i baglandet for at få en bekræftelse på det.

Keld Albrechtsen (EL):

Hvis det nu er sådan, at vi kan være enige om, at der er et lille antal rige pensionister, som får boligydelse, er det et problem – det har jeg i hvert fald set i aviserne – som De Konservative slet ikke er indstillet på at gribe ind over for. Det vil de borgerlige ikke være med til. De vil derimod gerne være med til andre elementer, bl.a. til at ramme børnefamilierne, som ministeren har med i harmoniseringen af satserne, således at alle almindelige pensionister også bliver ramt.

Disse ting er meget dårlige, og dem kunne man godt frygte at De Konservative ville acceptere. Er det så ikke simpelt hen den forkerte sociale balance, som ministeren får ind i det, og som bliver gennemført, hvis det gennemføres sammen med De Konservative? Var det så ikke klogere at tage det element, som vi kan være enige om, nemlig de såkaldt rige pensionister, lade de asociale ting være og så forhandle med SF og Enhedslisten om noget fornuftigt i stedet for at forhandle med De Konservative om noget ufornuftigt?

Boligministeren (Ole Løvig Simonsen):

Jeg tillod mig måske at gøre noget forkert, nemlig at spørge hr. Keld Albrechtsen, hvilke synspunkter hr. Keld Albrechtsen havde på regeringens forslag. Det gav han jo ikke sådan til kende; vi vendte stadig væk tilbage til de mere velhavende. Allerede i dag er systemet sådan, at de selvfølgelig får mindre i boligydelse end dem, der har en lav indtægt, og det bibeholder vi.

Det, vi gør, er faktisk, at vi strammer op, så den, der har den største indtægt, kommer til at betale noget mere, men aldrig mere end halvdelen af det, vedkommende får i realindkomstfremgang. Det er det, der ligger til grund for det, men jeg kan så forstå, at det ønsker Enhedslisten ikke at deltage i reelle forhandlinger om. Jeg kan da tage fejl, men det kan vi jo komme tilbage til i det næste spørgsmål, som hr. Keld Albrechtsen også har stillet.

Jeg har selvfølgelig også bemærket, at Det Konservative Folkepartis ordfører, fru Anne Birgitte Lundholt, har tilkendegivet, at det vil man ikke røre ved. Det har jeg set i fjernsynet, men ét er jo, hvad man siger i fjernsynet, et andet er, når det kommer til forhandlingsbordet, og det, der skal afprøves, er selvfølgelig, om der er en reel vilje til forhandling. Det må vi få undersøgt, og det har jeg givet tilsagn om at vi får.

Jeg kan jo godt invitere nogle til at komme til en forhandling, men har de ikke viljen til at forhandle og nå et resultat, bliver de forhandlinger nok ret kortvarige.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 975

6) Til boligministeren af:

Keld Albrechtsen (EL):

»Vil ministeren garantere, at regeringen forud for fremsættelse af eventuelle forslag om besparelser på boligsikring og boligydelse vil tage kontakt med Enhedslisten for at drøfte de konsekvenser, som sådanne forslag kan have for regeringens muligheder for at få vedtaget en finanslov for 1998?«

Keld Albrechtsen (EL):

Nu handler spørgsmålet så om eventuelle drøftelser mellem regeringen og Enhedslisten, og jeg vil da godt sige til ministeren, når han nu spørger, at jeg ikke kan se, at det skulle være rimeligt, når man nu ikke vil røre ved ejerboligernes beskatningsforhold – dér vil man ikke lave nogen øget beskatning; det vil sige, at de får lov til at bevare deres realindkomststigning fuldt og helt – at lejerne så skal have en nedskæring, som betyder, at de ikke får del i samfundets almindelige velstandsudvikling. Det synes jeg ikke er rimeligt, og jeg vil gerne spørge ministeren, om en socialdemokratisk tankegang kan godkende noget sådant.

Boligministeren (Ole Løvig Simonsen):

Jeg vil gerne sige til hr. Keld Albrechtsen, at det spørgsmål, som jeg skal besvare, altså er, om jeg, hvis der bliver et forslag, vi går i salen med, vil orientere Enhedslisten om det. Det synes jeg jeg vil besvare først, hvis man tillader det.

Dér vil jeg gerne sige, at nu kender man faktisk forslaget fra dagspressen, så der er alligevel ikke så meget at orientere om. Men jeg kan hilse og sige, og det vil jeg gerne gentage, at hvis det er sådan på baggrund af de oplysninger, Enhedslisten i dag har vedrørende vores forslag, at de mener, de kan gå ind i seriøse drøftelser, er de selvfølgelig velkomne. Det var det eneste, jeg sagde.

Så tilføjede hr. Keld Albrechtsen spørgsmålet om ejerboliger. Nu er det sådan, og det kan ikke komme bag på hr. Keld Albrechtsen, at det, jeg har ansvaret for, er boligstøtten, altså boligydelse og boligsikring. Men derfor kan jeg udmærket godt se, at der er en forbindelse til de øvrige beboelsesmuligheder, og dér har De Konservative formentlig én holdning, og vi har en anden, og den er, at der skal være balance i tingene. Det ved hr. Keld Albrechtsen, at det kan vi i hvert fald først drøfte, hvis vi taler om det i forbindelse med en skattereform, og det er min opfattelse, at det står vi klart frit til at se på til den tid.

Keld Albrechtsen (EL):

Nu synes jeg sådan set ikke, at det lykkedes ministeren at besvare spørgsmålet, selv om han gjorde meget ud af, at det var det, der var hans opgave, så jeg vil godt bede ministeren svare på spørgsmålet, for det er jo faktisk ret alvorligt, hvis man nu laver en aftale sammen med De Konservative, som kommer til at betyde, at det ikke vil være muligt for venstrefløjens at indgå aftaler vedrørende afstemningerne om finansloven for 1998. Så bliver det jo alvorligt, og så kommer regeringen i en alvorlig situation.

Derfor havde jeg håbet, at ministeren ville svare bekræftende på, at man selvfølgelig vil tage sådanne drøftelser, før regeringen lægger noget på forslagsplan frem i Folketinget, hvor den risikerer, at det hele kører af sporet. Men så vil jeg blot gentage det spørgsmål.

Boligministeren (Ole Løvig Simonsen):

Jeg forstår hr. Keld Albrechtsens spørgsmål sådan: Vil det i de kommende forhandlinger være sådan, at den ene part binder den anden med en musefældeklauseul?

Nej.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg kan ikke rigtig sige, at det er til at finde ud, hvad ministeren vil give af tilsagn om drøftelser. Nu kan jeg forstå, at han altså først vil forhandle det her med De Konservative. Det er jeg ked af, men jeg håber så, at der er så stor social forståelse i Socialdemokratiet og hos boligministeren, at man ikke indgår et forlig med De Konservative, som indeholder disse asociale elementer.

Så vil jeg godt spørge ministeren, om det kan være rigtigt, at man skulle begynde at lave nogle nedskæringer på boligydelse og boligstøtte på et tidspunkt, hvor vi ved, at man først fra 1998 kan tage ejerboligsektoren med. Er det ikke korrekt, at den del først kan komme ind fra 1998? Og så ville det jo blive ensidige nedskæringer over for lejerne og over for pensionisterne i en situation, hvor der måske engang vil komme noget til dem på skattereformen efter 1998.

Jeg vil godt spørge ministeren, om han ikke er enig i, at det vil være meget forkert og meget urimeligt, hvis en aftale i 1997 ensidigt skulle ramme lejerne.

Boligministeren (Ole Løvig Simonsen):

Jeg skal lige gøre to bemærkninger om noget, som skal være på det rene. Det er en forudsætning, at der bliver en aftale, og så kan det jo først træde i kraft 1. januar 1998; det tror jeg er korrekt, og det vil sige, at den kan få virkning fra det tidspunkt. Så vidt jeg ved, skal der også diskuteres andre ting i 1998, der udløses fra skattereformen, så der bliver altså løbende diskuteret.

Det, hr. Keld Albrechtsen spurgte mig om, var, om regeringen vil lave en aftale, hvorved regeringen forpligter sig til ikke at se på lejernes indtægter, formuer osv. Dertil har jeg sagt, at det vil vi ikke. Vi står frit, og det kan da godt tænkes – sådan har jeg da opfattet det – at hr. Keld Albrechtsen gerne vil være med til at se på de ting til den tid, alt efter hvilke oplæg der kom.

Men en ting jeg gerne vil understrege, og det er, at hr. Keld Albrechtsen godt i sin egen forestillingsverden kan kalde disse nedskæringer asociale. Det, jeg prøver at forklare hr. Keld Albrechtsen – måske uden held – er, at ingen pensionister mister noget af det, de har i dag. Men med den reallønsfremgang bliver der en lille merbetaling, og dermed bliver det en mindre reallønsfremgang, end de måske havde forventet; men der bliver flere penge.

Keld Albrechtsen (EL):

Så vil jeg afslutningsvis blot give ministeren det gode råd og se at få afsluttet disse forhandlinger med De Konservative hurtigst muligt og uden resultat og så vende tilbage til os andre og lave en aftale vedrørende de såkaldt rige pensionister. Og det er så det.

Men jeg vil godt gentage – og det skal være det sidste – mit spørgsmål til ministeren: Finder ministeren, at det er rimeligt, at en del af landets befolkning, nemlig lejere og pensionister, skal fratages deres del af den almindelige velstandsudvikling, den almindelige realindkomststigning, mens andre dele af befolkningen, nemlig ejerboligbefolkningen, får lov til at få hele stigningen til sig selv?

Boligministeren (Ole Løvig Simonsen):

Jeg tror, at hr. Keld Albrechtsen sådan i forbifarten glemte udgangspunktet, nemlig horisonten over 15 år og den demografiske udvikling, vi har. Det, vi gør her med en besparelse på 2 mia. kr., betyder ikke, at boligstøtteudgifterne falder. Det betyder, at stigningen bliver mindre. En gang imellem skal man have en længere horisont end fra den ene dag til den anden eller – undskyld, jeg siger det – fra den ene spørgetid til den anden.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 987

7) Til undervisningsministeren af:

Frank Dahlgaard (KF):

»Mener ministeren, at en 25-årig lærerstuderende, der har udsendt børnepornografiske billeder på internettet, bør have mulighed for at blive lærer i den danske folkeskole?«

Skriftlig begrundelse

Ifølge Ekstra Bladet den 8. januar 1997 har en 25-årig mandlig studerende på Vordingborg Statsseminarium brugt seminariets computere til gennem flere måneder at formidle børneporno via internettet. Den pågældende er tæt på at afslutte sin læreruddannelse, og det er ifølge avisen ikke sikkert, at den pågældende vil blive bortvist fra seminariet.

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen): Jeg kan oplyse til besvarelse af spørgsmålet, at en person, der besidder børnepornografisk materiale, i medfør af straffelovens § 235 straffes med bøde. Den, der sælger eller på anden måde udbreder et sådant materiale med økonomisk gevinst for øje, straffes med bøde, hæfte eller fængsel i indtil 6 måneder. Endelig er der mulighed for, at et strafbart forhold som det omtalte kan medføre frakendelse af retten til at have med børn og unge at gøre.

I den konkrete sag fra Vordingborg, som jeg går ud fra at hr. Frank Dahlgaard sigter til, kan jeg oplyse, at den pågældende lærerstuderende er blevet anmeldt til politiet, og at der i øjeblikket foretages en efterforskning i sagen.

Seminariets rektor har efter samråd med ministeriet truffet beslutning om at udelukke den pågældende lærerstuderende fra undervisningen indtil videre. Jeg ville ikke finde det passende, hvis jeg i øvrigt skulle fremkomme med synspunkter i den konkrete sag, som det i øjeblikket er overladt til anklagemyndigheden at vurdere.

Folketinget har i de seneste år skærpet og udvidet bestemmelsen i straffelovens § 235 om børneporno. Heri ligger en klar holdning fra Tingets side, som jeg fuldt ud kan tilslutte mig.

Frank Dahlgaard (KF):

Jeg ville jo gerne have haft ministerens svar på spørgsmålet og ikke en juridisk redegørelse for strafbare forhold og paragraffer.

Mener ministeren, som jo ikke bare er øverste forvaltningschef i et ministerium, men også politiker og det i et politisk kollektiv, nemlig regeringen, at en mand – og der er ikke tale om én på 18 år, men om en mand på 25 år – som ikke i en uge, men i månedsvis har udsendt børnepornografisk materiale over Internettet, bør have mulighed for at blive lærer i den danske folkeskole?

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen): Som jeg allerede har sagt, er det en sag, der nu verserer hos anklagemyndigheden, hvor efterforskningen i øjeblikket foregår, og det vil være mest naturligt for mig at afvente opklaringen af, hvad der faktisk er foregået i den pågældende sag.

Men jeg kan da i øvrigt bekræfte, at jeg selvfølgelig ikke har nogen som helst sympati for, at et menneske, der har givet sig af med de her påståede sager, skulle have adgang til at undervise børn i folkeskolen.

Frank Dahlgaard (KF):

Tak for især de allersidste bemærkninger, som jeg jo kun kan fortolke som en radikal udgave af svaret nej, således at ministeren ikke mener, at en sådan person bør have adgang til at undervise børn i den danske folkeskole. Hvis det er en rigtig fortolkning, så siger jeg tak; ellers beder jeg om en uddybning af svaret.

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen): Jeg gør endnu en gang spørgeren opmærksom på, at der i øjeblikket foregår en efterforskning af sagen. Når resultatet af den efterforskning foreligger og der er noget konkret at tage stilling til, agter jeg selvfølgelig også at vende tilbage til sagen.

Frank Dahlgaard (KF):

Jeg føler ikke, at vi kommer videre. Spørgsmålet var jo, om ministeren som politiker og som øverste politisk ansvarlige for bl.a. folkeskolen mener, at en sådan person bør have adgang til at undervise børn i den danske folkeskole, og ikke hvad der nu kører en retssag om. Ministeren må som politiker have lov til at have en mening og give udtryk for den i Folketinget, og nu er der en anledning til det.

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen): Det har jeg jo netop svaret på mere principielt, og derefter afventer jeg resultatet, for så vidt angår den konkrete sag.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 1002

8) Til undervisningsministeren af:

Frank Dahlgaard (KF):

»I hvilket omfang aflyses timer i folkeskolen, fordi der ikke er lærere nok, fordi fraværsprocenten blandt lærerne er høj, eller fordi der ikke kan skaffes vikarer?«

Skriftlig begrundelse

Ifølge nyhederne i TV-Lorry den 20. december 1996 er der på Klostermarkens skole i Roskilde i nogen tid blevet aflyst et betragteligt antal undervisningstimer, angiveligt fordi det ikke har været muligt at skaffe vikarer. Ifølge det oplyste får eleverne ikke på nogen måde under-

visningsmæssig kompensation for de tabte timer.

Frank Dahlgaard (KF):

Den 20. december 1996 var der i fjernsynet i TV-Lorry et indslag fra Klostermarkens Skole i Roskilde om, at børnene ikke fik de timer, de havde krav på, fordi de var aflyst, så vidt jeg husker med den begrundelse, at det var umuligt at skaffe vikarer. Det indtryk, indslaget efterlod, var, at disse timer bare var tabt, eleverne fik ikke disse timer senere, og der var tale om ganske mange aflyste timer – derfor spørgsmålet.

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Jeg kan over for spørgeren give udtryk for min generelle tro på, at kommunerne og de enkelte skoler gør alt for at undgå, at det bliver nødvendigt at aflyse timer. Det udelukker imidlertid ikke, at det på enkelte skoler i kortere perioder vil være nødvendigt at aflyse timer, hvor beklageligt det end kan være.

Hvor mange timer der aflyses i folkeskolen af den ene eller den anden grund er ikke noget, vi har oplysninger om centralt i ministeriet, og jeg kan tilføje, at Kommunernes Landsforening heller ikke er i besiddelse af oplysninger om dette spørgsmål. Jeg er således ikke i stand til at give en mere uddybende besvarelse af det rejste spørgsmål.

Men jeg kan oplyse, idet der jo henvises til et specielt tilfælde, nemlig Klostermarkens Skole i Roskilde, at jeg har fået oplyst, at der i perioden fra august til november 1996 i en 8. klasse er aflyst 19 timer, mens 22 timer er blevet vikarbesat. Og det foreligger oplyst fra skolelederens side, at det er et sammenbrud af flere uheldige omstændigheder, der bevirkede, at man kom i den pågældende situation.

Frank Dahlgaard (KF):

Tak for svaret.

Ministeren sagde jo bl.a., at der ikke foreligger centrale oplysninger om omfanget af aflyste timer, men er det sådan, at ministeren eller ministeriet har en, skal vi sige, kvalificeret fornemmelse af, om det her i folkeskolen generelt på landsplan er et problem, og om det eventuelt også er et voksende problem? Kan ministeren sige noget uddybende om, i hvilket omfang der er tale om aflysning af timer?

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Det mener jeg ikke jeg kan svare kvalificeret på.

Jeg kan sige, at det er min fornemmelse, at det ikke er et voksende problem, al den stund man også er meget optaget af både blandt skolelederne, i skolebestyrelserne, blandt forældrene og som hovedregel, tror jeg bestemt, også blandt eleverne, at børnene får den undervisning og de undervisningstimer, som de skal have. Men det er klart, at det ind imellem kan være vanskeligt for skolerne at få den fornødne arbejdskraft.

Jeg kan oplyse, at når det gælder Roskilde Kommune – hvis udvalg i øvrigt nu vil se nærmere på det spørgsmål, der er rejst her om den pågældende skole, og vil se nærmere på forholdene, som de selvfølgelig kendte til – er det sådan, hvad der vel nok også finder sted i andre kommuner, at antallet af vikartimer er nedskåret igennem nogle år. Det betyder, at man med de vikartimer, man har til rådighed, først og fremmest sørger for, at de er til rådighed i tidsrummet fra kl. 8 til kl. 13, sådan at man først og fremmest betjener de mindre klasser, og så kan der forekomme aflysninger, fordi man ikke kan få vikar i ydertimerne, hvor det som regel drejer sig om de ældste klasser. Og selv om det selvfølgelig er beklageligt, så er det formentlig en hensigtsmæssig og forsvarlig måde at gøre det på.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 1003

9) Til undervisningsministeren af:

Frank Dahlgaard (KF):

»Hvad agter ministeren at gøre for at sikre, at eleverne i folkeskolen får de timer, de har krav på?«

Skriftlig begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 1002.

Frank Dahlgaard (KF):

Baggrunden for dette spørgsmål er selvfølgelig det samme som for det foregående, men også det forhold, at vore børn jo især på de mindre klassetrin ikke får særlig mange timer, og at det minimumstimental, som de skal have efter bestemmelserne fra ministeriet, er meget lavt.

For 10-11-års-børn, som er i en meget lærevillig alder, er minimumsstandarden jo 16 timer – er det 16 timer eller 16½ time? – om ugen. Det er ikke meget, og der er i hvert fald ikke råd til, at der aflyses timer, som ikke bliver erstattet på anden måde. Derfor mit spørgsmål: Hvad agter ministeren at gøre for, at børnene i hvert fald får de timer, som de har krav på?

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):
Som spørgeren selv gør opmærksom på, er dette spørgsmål en opfølgning af det første spørgsmål her om dette emne.

Jeg er som sagt overbevist om, at den enkelte skoleleder gør sit yderste for at begrænse aflysning af timer til det absolut minimale, og når det bliver nødvendigt da også selvfølgelig for at afbøde virkningerne mest muligt.

Da elevernes timetal – og det skal man være opmærksom på – generelt ligger over folkeskolelovens minimumstimetal, er det min opfattelse, at eleverne samlet set får de undervisningstimer, som er forudsat i den pågældende lovgivning. Det er også grunden til, at jeg ikke har til hensigt at tage initiativer.

Men jeg kan gøre opmærksom på i relation til begrundelsen for spørgsmålet, at den folkeskolelov, som blev gennemført her i Tinget for ikke så forfærdelig længe siden, jo opererer med et øget timetal netop på de klassetrin, som hr. Frank Dahlggaard her henviser til.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 1008

10) Til justitsministeren af:

Jens Løgstrup Madsen (V):

»Vil ministeren redegøre for de indskrænkninger og besparelser, som er foretaget på nærpolitistationerne i København, og for ministerens holdning til disse?«

Jens Løgstrup Madsen (V):

Justitsministeren har jo før i Folketingets spørgetid været inde på, hvordan regeringen vil styrke indsatsen mod vold specielt i nærsamfundene.

Vi har jo så i aviserne kunnet læse, hvordan man åbenbart planlægger at skære ned på nærpolitistationers bemanding og på den betjening af borgerne, der er. Og det hænger jo ikke sammen, så der må åbenbart være tale om en misforståelse.

Jeg håber, ministeren kan bekræfte her, at man selvfølgelig ikke fra regeringens side ønsker at skære ned på bemandingen på nærpolitistationerne.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Jeg vil gerne slå fast, at jeg anser en styrkelse og udbygning af nærpolitiet for et betydningsfuldt bidrag til og led i bestræbelsen på at synliggøre politiet og fremme samspillet med borgerne også i nærområdet.

Politidirektøren i København har i anledning af det stillede spørgsmål oplyst, at man i tråd hermed i 1996 har overført i alt 34 stillinger primært fra en række administrative funktioner til arbejdet i nærpolitiet. Det er hensigten at fortsætte denne udbygning af nærpolitiet helt i overensstemmelse med intentionerne bag det 4-årige politiforlig og den udvikling, der i øvrigt finder sted i politiet.

Når man taler om nærpolitistationerne, må man imidlertid gøre sig klart, at de enkelte nærpolitistationer i Københavns politi er underlagt de københavnske hovedpolitistationer, og personalet her indgår i disse stationers måltal for bemandingen.

I forbindelse med en generel nedgang i personaletallet for ordenspolitiet i København har det været nødvendigt at overføre personale bl.a. fra en række nærpolitistationer til hovedstationer. Formålet er at sikre, at de enkelte hovedstationer har tilstrækkeligt personale til at kunne bemande de vagthold, der i alle døgnets 24 timer sikrer borgerne den fornødne politibetjening.

Politidirektøren har endvidere oplyst, at man vil tilbageføre det pågældende personale til nærpolitiet, så snart det er muligt. Der er derudover i Københavns politi en målsætning om – og det vil også ske – at man vil fortsætte og styrke en udbygning af nærpolitistationerne i København. Politidirektøren har i den forbindelse oplyst, at forskellige muligheder for at styrke såvel de nævnte vagthold som nærpolitiet for tiden overvejes og drøftes med de faglige organisationer.

Jens Løgstrup Madsen (V):

Ministeren må kunne give et klart svar på, om regeringen ønsker at skære ned på antallet af medarbejdere på nærpolitistationerne, eller regeringen ønsker at øge antallet af medarbejdere på nærstationerne. Hvad er det, regeringen vil? Jeg håber, vi kan få et klart svar.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Som det allerede blev sagt i besvarelsen af spørgsmålet, så er det min, men også den samlede regerings ønske at styrke nærpolitiet. Vi skal nå dertil, hvor betjentene bliver synlige. Det har en klar kriminalpræventiv virkning, at vi har patruljerende politi og også gerne til fods og på cykel, sådan at vi derigennem får et godt sammenspil, et godt samarbejde, mellem de lokale borgere og politiet.

Det er klart regeringens strategi helt i overensstemmelse med den 4-årige aftale, vi i øvrigt har indgået med bl.a. Det Konservative Folkeparti i forbindelse med finansloven for forrige år om rammerne for politiet. Vi skal udbygge nærpolitiet. Det vil også ske her i hovedstaden.

Det har, som det vel også er spørgeren bekendt, været nødvendigt at trække ressourcer ind i en periode, hvor vi har haft en rockerkrig verserende, og også at trække personer ind for at sikre, at vi kunne give københavnske borgere fuld politibetjening 24 timer i døgnet. Det har så været nødvendigt at trække personel ind også fra nærpolitistationerne; det tror jeg er fuldt forståeligt også for spørgerens partis vedkommende. Det er en fælles bestræbelse, vi har haft, at få rockerborgene nedlagt og få rockerne ud af tæt bebyggede boligområder, hvor sagesløse desværre kunne komme i skudlinjen i rockerkrigen.

Men når det er sagt, så er det, som spørgeren spørger om, regeringens målsætning helt i overensstemmelse med politiforliget, at vi skal styrke det nære politi.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Justitsministeren nævnte politiforliget. Venstre var jo netop ikke med i politiforliget, fordi vi ikke kunne gå med til, at man nedskærer politistyrken.

Er sandheden ikke, at man tog munden fuld i det politiforlig, hvor man lovede mere fodpatruljering, mere kørende patruljering, mere nærpolti, voldspakke, indbrudspakke og senere mere rockerovervågning – og så skar ned på politiets bevillinger? Er det ikke det, der er galt, at man må have tilført flere midler til politiet? Vi har jo de sidste dage hørt fra mandskabet på københavnske politistationer, at man ikke kan nå at servicere borgerne i det omfang, man har gjort tidligere.

Jens Løgstrup Madsen (V):

Jeg forstår ministerens svar således, at den indskrænkning af betjeningstiden, som finder sted

på politistationen på Københavns Hovedbane-gård, vil blive bragt til ophør. Jeg forstår ministeren således, at den indskrænkning af personalet på Christianshavn Nærpolitistation ikke vil blive foretaget.

Har jeg forstået ministeren korrekt? Er det det, der er regeringens politik?

Justitsministeren (Frank Jensen):

Først til fru Birthe Rønn Hornbech. Det var måske helt bevidst, at fru Birthe Rønn Hornbech forbigik, at der i politiforliget, som jo altså er indgået mellem regeringen og Det Konservative Folkeparti før regeringsomdannelsen, er tale om at reservere penge til en ganske betragtelig investering i politiet. Men det er klart, at man vælger sine argumenter ud fra, hvad der tjener ens målsætning, ens politiske mål.

Fru Birthe Rønn Hornbech forbigik, at vi i politiforliget har reserveret 116 mio. kr. til teknologiinvesteringer i politiet. Jeg tror, fru Birthe Rønn Hornbech med sit meget daglige kendskab til politiet er klar over, at den tidligere regering efterlod sig om ikke et frilandsmuseum så noget, der kommer tæt på, når det drejer sig om politiets tekniske standard, og det har den nuværende regering ikke tænkt sig bare at se på.

Vi er gået ind i et tæt samarbejde med Det Konservative Folkeparti og sikrer, at også politiet får mulighed for at kunne følge med den teknologiske udvikling i samfundet i øvrigt. Jeg så gerne, at de 116 mio. kr. over den fireårige periode blev øget endnu mere, for der er virkelig tale om så store investeringer bare for at få politiet op i et teknologisk niveau, der svarer til det, som vi som folketingsmedlemmer kan betjene os af. Her taler vi om så vigtig en del i vores samfund, der ikke alene skal kunne bidrage til kriminalpræventive virkninger, men også gå ind, når der er tale om at få optrævlet den organiserede kriminalitet, som jo også bliver mere og mere teknologisk avanceret.

Så fru Birthe Rønn Hornbech kan stole på, at både jeg som justitsminister og den samlede regering vil varetage vores opgave med at sikre, at vi har et moderne, fremtidsorienteret politi, som i øvrigt er helt på linje med politiets organisations ønsker.

Til hr. Løgstrup er svaret: Ja, der vil ske en tilbageføring af det personel, der for en periode har været trukket tilbage fra nærpolitiet til hovedpolitistationerne helt i overensstemmelse med det svar, som jeg refererede til fra politidirektøren for Københavns Politi.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jamen, jeg tror, politiet vil være taknemlig for, at den tidligere forskningsminister medbringer sine synspunkter over i Justitsministeriet. Det var også, hvad jeg havde ventet.

Det er jeg faktisk taknemlig for at høre, fordi nok er der afsat 116 mio. kr. – det lyder af meget – men justitsministeren vil opdage, det faktisk er ret lidt, når han dykker ned i bl.a. de spørgsmål, jeg stillede til finansministeren i sin tid.

Men det bortforklarer jo ikke, at politiet er inde i en omstillingsperiode, og derfor er det altså ikke tilstrækkeligt til at øge patruljeringen, som jo er nødvendig på grund af rockerovervågningen. Er ministeren ikke enig i det?

Tom Behnke (FP):

Er ministeren ikke enig i, at samtidig med at der bliver afsat flere ressourcer til teknologi, så er den samlede bevilling til politiet for nedadgående, og at det alt andet lige betyder, at man er nødt til at skære i personaleressourcerne i politiet? Så er det jo selvfølgelig meget fint, at man får dejlig ny teknologi i politiet. Og det er jeg sikker på at politiet og borgerne er tilfredse med, så man får et mere velfungerende politi, når sagerne skal skrives og afrapporteres.

Men det er vel ikke rimeligt, at det samtidig skal gå ud over antallet af politifolk? For hvad er det så, man egentlig har opnået? Ja, man opnåede, at der er færre betjente til at gå ud at være kriminalitetsforebyggende, og når der så endelig bliver tid til at sende en betjent på gaden og han finder en sag, så kan han selvfølgelig skrive den på en meget flot og hensigtsmæssig måde. Men det er vel ikke det, man vil opnå? Var det ikke bedre, om man opnåede begge dele? Både noget mere teknologi, og at man bevarede det personaleniveau, som man havde før.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Det er et interessant synspunkt, vi har fået præsenteret her til sidst. Hvis vi tager den samlede offentlige sektor, gælder det så for Fremskridtspartiets synspunkt, at hvis vi samtidig med at vi effektiviserer og rationaliserer ved teknologianvendelse, at vi så skal øge personalestaben?

Jeg tror, hr. Tom Behnke vil få vanskeligheder hos sin folketingskollega, der bærer samme efternavn som hr. Tom Behnke, og som sidder som medlem af Folketingets Finansudvalg, hvis hr. Tom Behnke vil bære det synspunkt videre for hele den samlede offentlige sektor, at enhver teknologisk investering eller fornyelse i den

offentlige sektor skal følges op af mere personale. Det er ikke regeringens målsætning. Både i politiet og i den samlede offentlige sektor skal den være effektiv. Den skal være veldrevet.

Vi skal også udnytte den nye teknologi, hvor den giver mulighed for at frigøre menneskelige ressourcer til også at tage sig af den kerneydelse, der ligger. Og hos politiet er kerneydelsen ikke at administrere og sidde på kontor. Det er at være ude at patruljere. Det er at være ude at spille sammen med borgerne om at undgå kriminel aktivitet. Det er at forebygge gennem det kriminalpræventive arbejde, som politiet er en vigtig faktor i.

Når man så spørger til den aktuelle situation vedrørende politiet i København, så har jeg svaret på spørgsmålet. At her har det været nødvendigt, og her har jeg tillid til, at politiet lokalt inden for kredsene kan organisere sin personaleanvendelse, som de opgaver, de skal løse, svarer til.

Det vil være fuldstændig urimeligt over for politiet, hvis hr. Tom Behnke og fru Birthe Rønn Hornbech vil have, at jeg som justitsminister skulle rende og blande mig i, hvordan man ude i samtlige 54 politikredse organiserer og anvender sin personalestab. Jeg har fuld tillid til, at politiet lokalt kan gøre det på den bedst tænkelige måde. I København har det været nødvendigt for politimesteren at trække personel ind til hovedpolitistationerne for at kunne give den betjening, som borgerne i København har brug for samtlige 24 timer i døgnet. Det har det altså været i en periode, og nu siger politidirektøren, at nu vil hun tilbageføre de årsværk til nærpoltiet, så snart det er muligt. I øvrigt vil man så herfra fortsætte den udbygning af nærpoltiet helt i overensstemmelse med den politiske aftale, der ligger om politiets udbygning.

Til fru Birthe Rønn Hornbech: Jeg synes, at fru Birthe Rønn Hornbech måske skulle gribe lidt i egen barm, når hun karakteriserer de teknologiske forhold i politiet og tænke på, at der sad altså også ministre fra Venstre i 10½ år, hvor det stod helt slemt til, når man ser på investeringerne i politiets teknologi.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af lovforslag nr. L 132: Forslag til lov om inkassovirksomhed.
Af justitsministeren (Bjørn Westh).
(Fremsat 18/12 96).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Lissa Mathiasen (S):

Jeg vil godt på Socialdemokratiets vegne hilse det fremsatte forslag velkommen, og det gør jeg ud fra, at vi længe har fundet det påkrævet med et bedre regelsæt omkring inkassovirksomhed.

Alt for ofte har der været sager om det, man vel kan kalde gorillainkasso og lignende. Eller sagt på en anden måde, folk har oplevet at blive udsat for en helt uanstændig form for behandling i forbindelse med forsøg på inddrivelse af skyldige beløb, sager og oplevelser, som vi meget gerne ser, vi kan lægge bag os.

Forslaget lægger op til to hovedpunkter. For det første at der fremover skal foretages en egentlig godkendelse af den enkelte for at få lov til at drive inkassovirksomhed, hvilket vil sige, at der fremover skal foretages en egentlig vurdering af, hvorvidt indehaveren af et inkassobureau vil kunne udøve virksomheden på forsvarlig vis. Jeg er meget enig, når man fra justitsministerens side vurderer, at det vil kunne medvirke til at mindske antallet af inkassobureauer, som ophører eller går konkurs efter kort tid, og som klart er til skade for både kunder og andre kreditorer, ligesom det vil være muligt at sikre, at den ansvarlige har de fornødne kvalifikationer.

Anden del lægger op til at få sikret grundlæggende regler for, hvordan inkassovirksomhed skal udøves over for skyldneren og inkassobureauernes kunder. Også det initiativ synes vi er meget positivt. Det være sig dels i forhold til, at personale, som retter den personlige henvendelse til skyldneren, forlods også skal godkendes, dels at der bliver sikret en rimelig form, hvorunder den personlige henvendelse m.v. kommer til at foregå.

Vores håb er, at forslaget vil betyde, at ikke mindst mindre erhvervsdrivende fremover ikke vil opgive, som vi ved at mange gør, at inddrive mindre gæld hos private, fordi de simpelt hen betragter det som uoverkommeligt. Men jeg skal ikke lægge skjul på, at vores vurdering er, at

helt godt bliver det her område ikke, før næste etape, som der for tiden arbejdes med i Justitsministeriet, er færdig. Her tænker jeg selvfølgelig på småsagsudvalget, som justitsministeren har nedsat, og som meget gerne skulle komme med et bud på, hvordan vi kan få en forenklet procedure omkring inkassovirksomhed samt en hurtigere, billigere og enklere behandling ved domstolene af småsager.

Men med det foreliggende forslag med de to hovedpunkter tror vi, som også justitsministeren lægger op til, at vi skulle kunne nå noget, der ligner, som vi kender det fra andre områder, god inkassoskik. Det er en fremgang, som vi hilser velkommen, og som vi absolut kan støtte.

Erling Oxdam (V):

Venstre har bemærket, at lovforslaget er fremsat på grundlag af betænkning nr. 1321 i 1996 om inkassovirksomhed med mange berørte foreninger, bl.a. Advokatrådet, med i gruppen.

Vi har også bemærket, at der i øjeblikket er adskillige regler, der på udmærket måde hindrer misbrug af forskellig art på dette område. De nævnes også i bemærkningerne, men jeg kan lige nævne, at der er vinkelskriverloven, hvor det er politiet, der kan gribe ind, markedsføringsloven, hvor det er Forbrugerombudsmanden, der kan skride ind. Der er bogføringsloven og også regnskabsloven, og der er Dansk Inkasobrancheformings medlemsregler om god inkassoskik. Så er der selve retsplejelovens bestemmelser for advokater, så er der lov om banker og sparekasser, hvor det er Finanstilsynet, og så er der selve straffelovens forskellige bestemmelser.

Alle disse bestemmelser må være tilstrækkelige til at beskytte såvel kreditorer som debitorer mod misbrug. Venstre kan derfor ikke uden videre sige ja til forslaget, og vi mener, at mange spørgsmål må opklares i Retsudvalget.

Og jeg vil så sige, at som praktiserende advokat ved jeg jo, hvor svært det kan være at inddrive fordringer ad retslig vej; det nævnte fru Lissa Mathiasen også. Der er jo kun stævninger og fogedforretninger og konkurserklæringer og begæring om tvangsauktion. Egentlig udenretlig inddrivelse giver vi os nødig af med.

Jeg kan dog sige, at jeg som ung fuldmægtig selv har været ude og hente afdrag hos debitorer efter aftale med disse, men denne fremgangsmåde går jo ikke i længden; den er for dyr og for tidkrævende. Selv om den stadig i visse tilfælde kan siges at være effektiv, så må en del